

در حقیقت فصل بهار، بهارانه‌ای است که تقدیم زیباشناسان و بهاریان می‌شود.

خداوند جهان گستر خالق همه چیزهای خوب است و بهار و بهاران نمود واقع بینانه‌ای از این خوبی‌هاست. باز هم زیبایی و نشاط با بهار می‌آید.

بهار دل‌انگیز و شادای‌بخش دوباره بر زمین و زمان، آسمان و طبیعت گسترده می‌شود. با دلی خوش و قلبی مسرور، فرا رسیدن نوروز و فصل نوآور بهار را به شما خوانندگان عزیز و مهربان تبریک و شادباش عرض می‌کنم. برآورد نتایج عملکرد و سنجش کنش‌ها و واکنش‌های همه مادر سالی که گذشت، می‌تواند نوید تازه‌ای برای تازه شدن، بهتر شدن و بازسازی و اصلاح باشد. این تغییر در رفتار، گفتار و کردار خانواده‌ها، کودکان و همه انسان‌ها عملی است.

در طول سه ماه این فصل سبزه، شاهد مناسبت‌هایی هم‌چون روز سلامتی، ولادت حضرت زینب(ع) و روز پرستار، روز زمین پاک و دوری از آلودگی‌ها، روز ملی خلیج فارس، روز معلم (مربی)، روز فتح خرمشهر، ولادت حضرت فاطمه(س) و امام خمینی(ره)، رهبر کبیر انقلاب اسلامی، روز جهانی محیط زیست

و روز گل و گیاه هستیم که ان شاء الله خانواده‌ها و مربیان با بهره‌گیری از اهداف و اندیشه‌های نام‌گذاری این مناسبت‌ها، کودکان را با مقاصد آن‌ها آشنا کنند و در برنامه‌های درسی خود، نشست‌ها و گفت‌وگوها، از آن‌ها یاد کنند.

در این فرصت کوتاه به ضرورت انتخاب شایسته، آموزش تخصصی و تربیت مربیان، و نیز ارزش‌یابی و سنجش منصفانه عمل کرد ایشان می‌پردازیم.

نقطه آغاز تربیت، تربیت خویشتن است. کسی می‌تواند مربی باشد که بیش از دیگران به تربیت خود بپردازد و بیش از دیگران، انتظار تغییر و اصلاح داشته باشد. انسان بدون تربیت مستمر خود نمی‌تواند مربی موفق باشد. سه عامل مهم برای تقدم تربیت خود بر تربیت دیگران از این قرارند:

- عمل مربی بیش از کلام او بر مربی اثرگذار است.
- مربی و تربیت‌کننده باید جلوتر از مربی خود حرکت کند.
- برای درک مشکلات مربی، مربی باید بخشی از انتظاراتی را که از او دارد، در مورد خود عملی سازد. «قرآن کریم»، این حقیقت مهم را چنین بیان کرده است: «آیا مردم را به نیکی امر می‌کنید و خویشتن را از یاد می‌برید؟»

در واقع هرگونه ضدیت و تناقض میان اندیشه، گفتار و رفتار مربی، برای فردی که تحت تربیت است، ناگوار و ناخوشایند است.

کودگانی با فطرت توحیدی

سر دبیر

تربیت و تأمین این رکن مهم را، سودمندترین نوع سرمایه‌گذاری در جهان کنونی دانسته‌اند. زیرا توانایی‌ها، شایستگی‌ها و صلاحیت‌های آنان تعیین‌کننده تحول و تربیت آدم‌های نو، خلاق و خوش‌اندیش است.

هنگامی که مربی خودسازی و خودسنجی نداشته باشد و از توانایی‌های خود مطمئن نباشد، ارتباطش با جریان آموزش و نظام یاددهی و یادگیری مختل خواهد شد. طی دوران ارتباط و کار مربیان با کودکان، آن‌ها همواره باید خود را محک برنند و درباره دانسته‌ها و دانش خود پیرامون محتوا، برنامه‌ها و روش‌های آموزش به کودکان، مورد سنجش و ارزش‌یابی قرار گیرند.

افزون‌تر این که نظام ارزش‌یابی از آنان، باید توسط مسئولین ذی‌ربط و سازمان‌های مسئول صورت گیرد. هرگونه تصور و اندیشه از این دست که کار با کودکان به فرایند ارزش‌یابی نیاز ندارد، سبب ضعف در برنامه‌ریزی و خودیابی و کودک‌نگری مثبت در مربیان خواهد شد. بنابراین لازم است، ارزش‌یابی نیز به عنوان یکی از ارکان اساسی کار با کودکان و خانواده‌های آنان، در نظر گرفته شود و فرایند کار ارزش‌یابی مسئولانه، زیبا و منظم شکل گیرد.

به بهانه بهاران و این اوقات خوش، بار دیگر از تلاش‌های همه همکاران و دست‌اندرکاران این نشریه پرمخاطب تشکر و قدردانی می‌کنم. امید که در سال ۱۳۹۰ نیز به یمن و مبارکی در کنار مخاطبین خود باشیم و بهره‌گیری و بهره‌رسانی صدچندان شود.

زیرا با مشاهده چنین وضع ناگواری، سخت گیج و سردرگم می‌شود، اعتماد و اطمینان خود را به مربی از دست می‌دهد و برای شانه خالی کردن از زیر بار وظایف و تکالیف خود، بهانه‌تراشی می‌کند. این عمل ناپسند در تمام مراحل و دوران زندگی در مرتبه دنیال می‌شود و زبان‌های جبران ناپذیری را بر او وارد می‌آورد. طبیعی است، با توجه به حساسیت زمانی در کودکان پیش از دبستان و لزوم توجه به روش یادگیری آنان بر پایه تقلید و سرمشق‌گیری از بزرگ‌ترها و مربیان، این وضعیت شکل معنی‌دارتر و مسئولانه‌تری به خود می‌گیرد.

بازیگر اصلی صحنه تعلیم و تربیت کودکان ما، مربی و معلم است. از آن‌جا که کیفیت تربیت در دوره پیش از دبستان، بستگی تام به توان علمی و نگرش، باور و عشق او به کودکان و مخاطبین اصلی این حوزه دارد، مربی و معلمی که برای کار پرمسئولیت و خطیر خویش آماده نشده باشد، به کار خود نیز علاقه‌مندی نخواهد داشت. به علاوه در او ایمان به رسالت خویش و اعتقاد به مسئولیت در قبال کودکان ضعیف است و بدون تردید نمی‌تواند انسان دیگری را به کمال تربیت کند.

بنابراین، آموزش تخصصی مربیان یک ضرورت اساسی و مهم در زمینه کار مراکز پیش از دبستان است. هرگونه کم‌نگری، کم‌توجهی و بی‌مهری به این امر خطیر و انسان‌ساز، پایه‌های تربیت و آموزش نسل‌ها را ضعیف و سست می‌کند. به هر حال، سرمایه‌گذاری در جهت

